

прииждахъ въ метоха. Другата частъ състояше отъ калугерици, повечето млади, които не по-малко шумно отъ мирянкитѣ озъртахъ се насамъ натагъкъ, шептѣхъ си и се кискахъ често съ гласъ. Отъ часъ на часъ, тѣ се спущахъ на роякъ да грабнѣтъ нѣкоя узрѣла позлатена круша, която капваше отъ дървото и даже се посборичквахъ за завладѣването ѝ, и пакъ се връщахъ зачървенѣли при другитѣ богомолки, и се кръстѣхъ.

Черкова пуснѣ.

Единъ потокъ отъ миряне излѣзе изъ нея, прѣснѣ се въ двора и потѣна въ килиитѣ.

Малката Спокойна, доста богато облѣчена, килия на Хаджи Ровоама едвамъ побираше гоститѣ. Калугерицата усмихнѣто ги приемаше и испращаше; а Рада, въ чиста черна роклица и забрадка, подаваше сладко и кафе на чървено пиято. Подиръ единъ часъ върволякътъ пона-малѣ. Хаджи Ровоама често погледваше изъ прозорцитѣ, като че очакваше нѣкои особенни гости. Влѣзохъ пакъ нѣколко нови, между които Алафрангата, Стефчовъ, Попъ Ставри, Нечу Широнковъ и едно учителче. Лицето на калугерицата свѣтнѣ. Види се, че тѣхъ чакаше, и тя се приятелски ржкувѣ съ новитѣ гости, които подавахъ рѣка и на Рада. Стефчовъ даже стиснѣ силно пейната съ намигване. Това хвърди въ стидливъ огънь младата мома и тя като божуръ почървенѣ.

— Кириако, пакъ щѣ те попитамъ, какъ станѣ тая работа съ доктора, попита калугерката подиръ обикновенитѣ здрависвания; — знаешъ, приказватъ врѣди и не-кипѣли...

— Какво приказватъ? попита Стефчовъ.

— Казватъ че ти нарочно си направилъ вѣстницитѣ за бунтовски прѣдѣ бея, за да наклеветишъ Соколова.

Стефчовъ пламнѣ: — Който казва това, магаре и подлець е. Вѣстникъ „Независимость“ брой 30-й и едно възвание бѣхъ извадени изъ джеба. Ето и бай Нечо да каже.